

Follow the money: banii sindicatelor ca turnesol moral al guvernării PNL-USRPLUS

Daniel Funeriu

01/03/2021

Ignor dacă amenințarea premierului Cișu – cu oprirea robinetului de bani care curg direct de la stat la sindicate – e doar un mic șantaj de tipul „**liniște băieți! Dacă nu, vă iau banii**” sau chiar are de gând să o facă. Acum, când această problemă reală a fost repusă pe tapet, premierul nu mai are cale de întoarcere, ea devenind turnesolul moral al guvernării sale. Într-adevăr, nu poți să tai bani de la educație, iar în acest timp o mână de sindicaliști să continue să înnoate în șampanie și să se îndoape cu caviar. Fiind singurul om din România care a stopat acest abuz al sindicatelor asupra statului, explic aici, pragmatic, situația: ce e de făcut și care sunt consecințele.

- 1. Până la data de 1 noiembrie 2011 sindicatele din educație încasau 1% automat, adică direct din salariile tuturor profesorilor. Din salariul brut, 1% era virat în contul sindicatului.** Am primit numeroase semnale din partea unor profesori cărora, în pofida absenței vreunei adeziuni la vreun sindicat, li se retrăgea în mod automat cotizația sindicală.
- 2. Am inițiat și semnat ordinul 4576 din 2011 prin care cotizația de sindicat nu mai era colectată direct din salariu.** Prin efectele acestui ordin, profesorii primeau salariul integral, urmând să decidă ei înșiși dacă plătesc sau nu cotizația către sindicate. La o lună de la intrare în vigoare a ordinului, numărul celor care mai cotizau la sindicate a scăzut la 7.9%, ceea ce înseamnă că mai bine de 9 din 10 profesori au renunțat la „serviciile” sindicatului.

S-au întâmplat atunci, în spatele ușilor închise, patru lucruri:

- a.** lideri sindicali au venit la mine în birou și mi-au spus „**dacă ne dați banii înapoi ieșim în stradă și spunem că sunteți Spiru Haret 2 și că Legea educației pe care ați dat-o e genială**”
- b.** am refuzat categoric și atunci am aflat și ați aflat din presă că sunt un analfabet, un impostor fără bacalaureat... care s-a pus să distrugă învățământul românesc
- c.** s-au făcut presiuni politice în PD-L ca să fiu schimbat din funcție: întrebați-i pe Emil Boc și pe Ioan Oltean dacă nu mă credeți
- d.** au fost inițiate acțiuni în instanță: civile și penale împotriva mea (toate pierdute de sindicate).
- e.** **în data de 29 mai 2012, la numai 14 zile de la instalarea în funcția de ministru interimar al educației, Liviu Marian Pop a semnat ordinul 4271/2012 prin care s-a revenit la situația în care sindicatele încasează 1% direct din salariul brut al cadrelor didactice.** Ca secretar general al unui sindicat, Liviu Marian Pop fusese până atunci cel mai acerb critic al meu. Altfel spus, prima grijă a guvernului Ponta în 2012 a fost să dea banii înapoi sindicatelor din educație direct din salariile profesorilor, punând ministru un sindicalist care mă contestase violent. Iată dovada clară în virtutea căreia semnez cărdășia dintre sindicate și PSD. Azi, acei 1% încasați de sindicate reprezintă aproximativ 20 de milioane de euro anual. A căror destinație nu este niciodată verificată de nicio autoritate.
- f.** **În 11 ianuarie 2016 este adăugat art. 24 la Legea 62/2011 prin care angajatorul este obligat să rețină cotizația direct de pe statele lunare de plată, la cererea sindicatului.** Este, de ochii lumii, introdusă în articol sintagma „cu acordul membrilor”, mizându-se pe faptul că puțini îndrăznesc să se opună. Și cum s-ar opune când știi că, fiind prezent în comisia de evaluare a profesorilor, sindicatul are la îndemână un asemenea mijloc de presiune de care, la un moment dat, poate depinde cariera lor lui profesională? Printre inițiatorii acestei legi (în dezbateri parlamentară din 2013) găsim nume sonore ale PSD, dar și ale PNL-ului de ieri și de azi: Ana Birchall, Liviu Marian Pop, Nelu Tătaru, Ben-Oni Ardelean, Victor Ciorbea.
- g.** Un alt articol interesant al aceleiași legi (26, alin 1) spune „Controlul activității financiare proprii a organizațiilor sindicale se realizează prin comisia de cenzori, care funcționează potrivit statutului și legislației în vigoare.”. Altfel spus, **sindicatul se controlează pe sine din punct de vedere financiar, după ce statul, ca angajator, îi virează lunar 1% din salariile angajaților...**

- h. În educație, liderii sindicali sunt degrevați de ore (vreo 170 de norme, adică echivalentul normelor din 17 școli cu 10 profesori fiecare) dar primesc salariul ca și cum ar fi la catedră (Art. 263. alin. 10 din Legea 1/2011, introdus în 2013). Intuiesc că situația e similară în alte domenii.
- i. Am afirmat recent că sindicatele sunt structuri cvasi-mafiote, ocazie cu care un sindicat din Iași m-a dat în judecată. În fața argumentelor mele –printre care și cererea formulată instanței de a ne pune la dispoziție lista patrimoniului sindical și veniturile liderilor sindicali– sindicatul a renunțat la cauză. Am aflat totuși că acel sindicat județean din educație avea cel puțin o agenție de voiaj, o instituție nebanară de credit (CAR) și un hotel. Nu îndrăznesc să mă gândesc ce patrimoniu gestionează liderii marilor confederații sindicale naționale și ce venituri au. Cred că am fi cu toții șocați dacă aceste date ar fi publice, căci pensiile speciale ni s-ar părea, probabil, ridicole.

Iată cum, cu legea în mână, liderii sindicali din România gestionează fără niciun control un patrimoniu imens, încasează salarii galactice, fiind sistematic protejați de legi date în perioada guvernelor PSD care „plâng” de mila sărmanilor, pe care, de altfel, îi jefuiesc sistematic. Ne mai mirăm atunci că aceste „sindicate” se constituie într-o armă de luptă împotriva guvernelor non-PSD?

Acest mod de „parazitare” a muncii colegilor nu este ilegal, ci doar dăunător, tot așa cum parazitarea omului de către tenie nu este ilegală, ci dăunătoare. Nu, majoritatea sindicatelor din România nu desfășoară activități ilegale, ci activități dăunătoare interesului public, activități protejate de legi date de majoritățile politice pe care le servesc. Teoretic sindicatele ar trebui să fie un pilon al democrației. Din păcate majoritatea sindicatelor au fost pervertite de lideri verofi care au un singur interes: buzunarul propriu.

Pentru a îndrepta această situație premierul Cîțu și liderii politici ai coaliției de guvernare au de făcut patru lucruri simple:

1. Abrogarea (prin lege, nu OUG!) a Art. 24, alin 1 din Legea 62/2011
2. Modificarea Art. 26 din Legea 62/2011, astfel încât să existe un control extern asupra activității financiare a sindicatelor
3. Listarea patrimoniului tuturor sindicatelor din România
4. Obligația liderilor sindicali de a depune declarația de avere

Cine vor fi politicienii care vor depune o asemenea lege simplă? Întreb, pentru că sirenele păcii cu aceste organizații care își spun „sindicat”, dar în realitate sunt sinecuri pentru o mână de lideri, vor cânta melodios la urechile premierului și ale celorlalți lideri ai coaliției. **Adevărata voință de deparazitare a vieții publice se va vedea, stimate domnule premier și stimați domni ai coaliției, în actele voastre, nu în declarații. Turnesolul moral al guvernării dumneavoastră se va vedea în capacitatea de a tăia beneficiile injuste ale celor puțini, dar puternici, nu în elanul de a lua de la cei mulți și slabi! Nu puteți revendica o orientare ideologică de dreapta când, corect, tăiați banii studenților pentru călătoriile ilimitate cu trenul, iar când vine vremea măsurilor corecte față de liderii verofi ai sindicatelor să vi se înmoaie penița stiloului cu care trebuie să semnați.**

Domnule premier: esența reformei este să iei puterea și resursele din mâinile celor verofi, care folosesc puterea și resursele doar pentru ei, și să le dai oamenilor vrednici, care le folosesc pentru binele comun. Băsescu le-a luat puterea, dar le-a lăsat resursele, pe baza cărora au revenit și mai puternici. Eu am făcut-o, în 2011, printr-o simplă semnătură și nu a murit nimeni din asta. E adevărat: toți liderii sindicatelor din educație au plecat în mandatul meu. Da, a duce lupta cea dreaptă e greu: te înjură toți mafiștii, te atacă toți profitorii. Dar are un avantaj: oricât te-ar murdări ei în ochii publicului, ești curat când te uiți în oglindă. Și, peste ani, când zgomotul vieții publice se va fi încheiat, iar lumea nu-și mai aduce aminte de numele tău, tot în oglindă te privești și, inevitabil, te întrebi: „am făcut ceea ce trebuia când am condus țara mea?”. Dați-vă și dumneavoastră, stimate domn premier, șansa să vă răspundeți cu un ferm „DA”! Vă asigur că sentimentul e foarte plăcut.

PS: când am fost investit în funcție toată presa a vuit despre „arogantul care are două Jaguaruri” în condițiile în care toți banii mei fuseseră câștigați în afara României. Nimeni din presă nu-i întreba pe liderii sindicali care plecau de la demonstrații anti-guvern în Porsche de unde au bani pentru asemenea mașini, când toată viața lor făcuseră doar sindicalism.